

Helle Thorning-Schmidt (S):

Det grundlæggende tema i statsministerens sidste indlæg her var jo som sædvanlig, at der overhovedet ikke er noget at komme efter. Vi er jo efterhånden mange, der synes, det er besynderligt, at statsministeren går til valg på meget fine løfter til de ældre; men når det så bliver tydeligt, at de meget fine løfter ikke holdes, er standardsvaret også meget klart. Det er, at det er alle mulige andres skyld. Og nu er det så blevet kommunernes skyld, at man ikke kan holde løfterne. Det er dem, der ikke bruger de mange penge, som statsministeren og regeringen har sendt til dem, på en ordentlig måde. Men det er jo ikke første gang, at det er alle mulige andres skyld.

KL 22.00

Beskæftigelsesministeren beskylder arbejdsformidlingen for ikke at formidle job, socialrådgiverne har også fået en tur, plejepersonalet har også fået en tur i den sidste tid, de skal jo bare smile lidt mere, for det koster jo ikke noget at give de ældre en god behandling, de får også lige ansvaret. Så var der også de ansatte i SKAT, som fik ansvaret for, at det ikke gik så godt med at inddrive skatten; så er der de ledige, de gider ikke tage job; og så er der selvfølgelig også forældrene på asylcentre, de gider ikke tage hjem til de lande, hvor de kommer fra.

Så det er en klar tendens fra regeringens side, at hvis der er noget, der er galt, er der ikke noget at komme efter. Det er i hvert fald ikke regeringens skyld, det er nogle andre, der må tage ansvaret, det er kommunerne, de ledige, plejepersonalet, eller hvem der nu måtte stå for skud, der sparkes altid nedad. Jeg synes ikke, det er nydeligt, jeg synes ikke, det klæder regeringen. Statsministeren forsøger så også i aften at belære os alle sammen om, hvordan det hænger sammen med den økonomiske politik, der er heller ikke noget at komme efter dér.

Men det må da trods alt gøre indtryk på statsministeren, at KL i sin egen budgetredigørelse fremlægger nogle helt klare tal, der viser, at der bruges færre penge på de ældre i 2006, end der blev brugt på de ældre i 2002. Statistik er statistik, og det taler vel sit eget tydelige sprog.

Det, der vel er vigtigst her, er, hvad der egentlig er grundlaget for regeringens økonomiske politik. Hvad er grundlaget? Jeg vil godt igen læse et citat fra beskæftigelsesministeren op, og det, der er interessant for os alle sammen, ud over at høre det her citat, er jo at finde ud af, om det også er det, der er grundlaget for statsmini-

sterens økonomiske politik. Beskæftigelsesministeren sagde for nogen tid siden:

Hvis stat, amter og kommuner ikke får flere penge, men økonomien stadig vokser, vil den private sektor løbe fra den offentlige sektor. Det tager tid, før effekten slår igennem, men efter 10 år vil den offentlige sektor være øget med 5 pct., mens den private sektor er blevet 20 pct. større. Der opstår et nyt Danmark.

Således siger beskæftigelsesministeren. Og det kunne jo være ligegyldigt, hvis ikke det så ud til, at tallene følger med den doktrin. Derfor er det interessant at spørge statsministeren om grundlaget for regeringens økonomiske politik. Vi har jo set nu, at udviklingen i det offentlige forbrug betyder, at der lige så langsomt sker en skævvridning mellem det private og det offentlige forbrug. I 2002 udgjorde det offentlige forbrug 26,2 pct. af vores samlede samfundsmæssige produktion. I 2005 udgjorde det offentlige forbrug 25,9 pct. af vores samlede samfundsmæssige produktion. Det ligger i omegnen af 4-5 mia. kr.

På den baggrund kan man vel godt sige, at der lige præcis på det her område ikke har været så langt fra ord til handling, det viser nemlig med al ønskelig tydelighed, at Hjordtdoktrinen er ved at blive til virkelighed, der bruges simpelt hen stadig mindre i den offentlige sektor i forhold til vores samlede BNP. Det er sandheden om dansk økonomi. Det er derfor, at det har en konsekvens i den offentlige sektor. Det har en konsekvens for vores arbejdsmiljø, det har en konsekvens, når man ikke inddriver skat på tilfredsstillende vis, det har en konsekvens for vores fødevarekontrol, og det har en konsekvens ude på vores plejehjem.

Det nytter ikke i den situation, at man bare lægger ansvaret fra sig, og jeg tror ikke, at – lige meget hvor mange gange statsministeren forsøger at belære os om den økonomiske politik – det ændrer ved de fakta, som de her tal ganske tydeligt viser.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg har jo med stor glæde bemærket, at fru Helle Thorning-Schmidt har forstået, hvad det er, regeringens projekt er, nemlig at det private forbrug skal stige meget kraftigt, mens det offentlige forbrug skal stå i stampe.

I forlængelse af det kunne jeg godt tænke mig at høre, om ikke det får fru Helle Thorning-Schmidt til også at tænke over, hvad det er, der